

šesté číslo leden 2005

Pomocné tlapy o.p.s jsou obecně prospěšnou společností, která si klade za cíl, chovat, cvičit a předávat asistenční psy našim zdravotně postiženým spoluobčanům. Ti tak mohou získat ZDARMA nejen přítele do nepohody, ale také neocenitelného pomocníka, který jim umožní nastoupit cestu k nezávislosti.

Tento Zpravodaj Vám přináší základní informace o dění v naší společnosti

V obsahu najdete, co jsme v roce 2004 udělali a co nás čeká, články o soužití našich klientů, o canisterapii a na zadní straně také telefonní čísla, webovou adresu a číslo našeho bankovního účtu, na který můžete přispět.

Předvýchova aneb Hledání asistenčního srdce

Možná jste se už někdy setkali s pojmem „předvýchova“. A pokud ano, pravděpodobně to bylo v souvislosti s asistenčními psy pro tělesně postižené nebo vodícími psy pro nevidomé. Bohužel, o těchto psích pomocnících se toho u nás obecně ví poměrně málo, ale ještě méně se ví o tom, jak se vlastně ze štěněte stane asistenční nebo vodící pes.

Je to dlouhá a náročná cesta. Náročná pro psa i pro lidi kolem něj. První částí této cesty je právě tzv. předvýchova. A protože začátek cesty bývá pro její další pokračování velice důležitý, je i předvýchově štěňat pro asistenční nebo vodící práci věnována velká pozornost.

Úvodem ale musím zdůraznit, že v České republice se výcviku asistenčních psů věnuje několik organizací. Jejich výcvikové metody i celá „filosofie“ výcviku asistenčních psů se pochopitelně mohou lišit. Velice propracovaný a plně funkční systém předvýchovy má ale obecně prospěšná společnost Pomocné tlapy. Proto bych se chtěl dále věnovat především systému předvýchovy právě v této organizaci. Mimo jiné i proto, že jsem mohl u našich sousedů, manželů Majerových, osobně sledovat celou předvýchovu jednoho budoucího asistenčního psa Pomocných tlapek, labradora Falca. A jeho nástupce, labrador Zulu, u nich nedávno do předvýchovy nastoupil. Počet „absolventů“ předvýchovy u Pomocných tlapek se ale už dnes blíží dvaceti. Někteří z nich již absolvovali celý výcvik a výborně pracují pro ty „své“ tělesně postižené.

Na úplném začátku ale není, jak by se mohlo na první pohled zdát, čerstvě narozené štěně. To už bychom byli moc daleko. Na samém začátku je fena a pes. Oba musí být zdravotně i povahově naprosto v pořádku, má-li z jejich spojení vzejít potomek, který bude mít dobré předpoklady pro asistenční práci. Zejména fena musí mít naprostou důvěru ke svým lidem. Ale ani v období březosti nelze nechat věcem úplně volný průběh. Fena

musí mít perfektní stravu, veterinární péči, ale také dost klidu a pohody. No a pak se konečně mohou narodit zdravá štěňata s dobrými vrozenými schopnostmi pro své další poslání.

Ani pokračování ale není žádná hračka. I pak je třeba o fenu i štěňata co nejlépe pečovat, a to nejen kvalitní výživou a veterinární péčí. Štěňata se potřebují velice brzy seznamovat s člověkem jako tvorem, který nejen není nebezpečný, ale ke kterému naopak mohou postupně získávat jednoznačně kladný vztah. Právě tady je velice důležitá povaha samotné feny. Ta musí lidem zcela věřit, nesmí reagovat podrážděně, když si lidé „vypůjčí“ její štěně. Jakékoli podrážděné reakce feny na lidi by se totiž přenesly i na štěňata samotná a to by důvěru štěněte v lidi velice silně podkopávalo. A štěňata je také třeba sledovat, jak se chovají, jak se projevují. Ke konci prvního asi osmítýdenního období života budoucího psiho asistenta je totiž třeba vybrat z vrhu toho pravého (nebo ty pravé). Existují jednoduché testy, které mohou leccos napovědět, ale velkou roli tady hraje i zkušenost chovatele a jeho znalost chování štěněte.

Až do této doby je správný vývoj a výběr psa do předvýchovy záležitostí především chovatele. To ale končí kolem 8. týdne věku štěněte. Chovatel se nemůže věnovat všem štěňatům, až do doby než jsou dostatečně připravena na výcvik. A štěně samotné kolem 8. týdne věku potřebuje už i jiné podněty a jiné prostředí pro svůj další vývoj. Potřebuje jít „do světa“. Pro vybraná štěňata tím začíná období zvané předvýchova. Štěně odchází do rodiny dobrovolných předvychovatelů, kteří se zavázali pečovat o něj zhruba do 1 roku jeho věku, než bude mladý pes schopen absolvovat samotný asistenční nebo vodící výcvik. V žádném případě to ale není období, které by mělo štěně jen nějak „přežít“. Naopak. Právě v prvním roce je třeba štěně a mladého psa naučit spoustu věcí a dobře ho připravit na jeho budoucí „kariéru“. Předvychovatelé zpravidla vědí, do čeho jdou. Že jdou do

období loužiček, kdy budou muset psa učit základním hygienickým návykům a základní poslušnosti, kdy budou muset potlačovat nežádoucí projevy chování (okusování, neposlušnost) a naopak velice podporovat ty projevy, které jsou potřebné (poslušnost, zájem o práci, kladný vztah k lidem i ostatním psům). Že to bude znamenat mnoho desítek a stovek hodin strávených se psem. A také to, že v okamžiku, kdy tohle všechno absolvují a konečně budou mít před sebou dobře vychovaného a poslušného psa, jakého by si člověk mohl jen přát, budou ho muset vrátit do výcviku... Nechci tady ale psát o technických aspektech předvýchovy. Ostatně základní výcvik v rámci předvýchovy štěněte se moc neliší od toho, co by měl umět znát každý dobře vychovaný a vycvičený pes. Navíc předvychovatel dostane od Pomocných tlapek přesný návod a popis a může samozřejmě jakékoli problémy nebo nejasnosti konzultovat s cvičiteli. Pomocné tlapy rovněž zajišťují kvalitní krmivo po celou dobu předvýchovy a financují veterinární péči. Je tady ale pár zvláštností, pár „specialit“, u kterých bych se chtěl zastavit.

Především, předvýchova štěněte není ani dril, ani cirkus. Cílem není vychovat dalšího „komisaře Rexe“. To by bylo málo. Už proto, že ve filmu se v roli jednoho psa vystřídala řada psích „herců“, což ale u asistenčního psa není možné. Ten na to všechno bude sám a musí tedy být ještě lepší a hlavně spolehlivější než „komisař Rex“.

V předvýchově je především třeba najít ten správný poměr mezi hrou a prací. To je velice individuální záležitost, každé štěně je jiné. Pokud se to ale podaří, je to pro štěně výchova stylem „škola hrou“, ze které by snad i Komenský měl radost. Ten správný „mix“ práce a zábavy spočívá v jediném principu: výchova i výcvik musí psa bavit, musí to pro něj být svým způsobem hra, ale na druhou stranu hra, která má jasná pravidla, určená člověkem. Je to proto, že i dobrého asistenčního psa musí jeho práce bavit. I pro něj to pak totiž bude

v životě něco mezi hrou a prací. Byl by velký omyl myslet si, že dobrého asistenčního psa lze k práci pouze přinutit nějakým drilem nebo tvrdým výcvikem. Ve skutečnosti i sám pes musí do značné míry chtít tuto práci dělat. Právě zájem psa o asistenční práci je základem jeho pozdější spolehlivosti, ale také schopnosti improvizovat a samostatně hledat řešení v atypických situacích. Silná pozitivní motivace musí být tedy doplněna důsledností a někdy, jak to tak chodí, i tresty. Zásadně ale ne žádnými tvrdými fyzickými tresty. Důvody jsou jednoduché.

Za prvé, selhání psa je většinou jen odrazem selhání člověka. Člověk by měl spíše trestat sebe za nedůslednost než psa za neposlušnost. A za druhé, asistenční psy nelze nutit k práci ani jen hrozbou fyzického trestu. Vozíčkář často prostě není schopen pro neposlušného psa si někam dojet a fyzicky ho potrestat. Pokud by hrozba trestu byla jediná motivace psa k práci, pravděpodobně by brzy přestal pracovat. Velice rychle by totiž pochopil, že ze strany vozíčkáře prakticky nemůže být fyzicky potrestán, bude-li se držet dál od něj. To by ovšem bylo vyloženě proti smyslu existence asistenčních psů. Asistenční psi naopak musí být (hlavně vzhledem k tomu „svému“ člověku) velice „kontaktní“.

Předvýchova ale není jen otázkou těch několika desítek minut nebo několika hodin aktivní práce se psem denně. Pokud pes nespí, tak vlastně každá vteřina, kterou tráví s člověkem, každá situace, do které se s člověkem dostane, je součástí předvýchovy. Každou situaci lze využít k výchově psa, v každé situaci je třeba vyžadovat od něj jen to správné chování a poslušnost. Ať již doma, při procházce, jízdě dopravními prostředky nebo třeba při návštěvě restaurace či kadeřníka.

Pomocné tlapky samozřejmě sledují postup předvýchovy svých štěňat. Kromě zasílání povinných zpráv se předvychovatel se svým svěřencem zúčastní během roku několika setkání, konzultací s cvičiteli a přezkoušení.

Jak jde čas, malé nezkušené štěně se postupně mění ve

vychovaného a poslušného psa s dobrými předpoklady pro asistenční práci a další specializovaný výcvik. Ale nejen to. Osobně znám řadu asistenčních psů a vím, že všichni mají ještě něco moc důležitého navíc. Něco, co není na první pohled vidět. Dobrý asistenční pes, to totiž zdaleka není jen socializovaný, vychovaný a šikovný pes, který umí řadu třeba i nezvyklých věcí. To by bylo málo. Správný asistenční pes má totiž i „asistenční srdce“. A právě to „asistenční srdce“ je základem nejen jeho pozdější spolehlivosti, ale i schopnosti samostatně řešit i řadu atypických situací, které někdy ani nelze dobře nacvičit. Jsou to prostě asistenti i svou povahou, svým přístupem k životu. Asistence a pomoc člověku je pro ně tím nejlepším a nejpřirozenějším způsobem psí existence, doslova smyslem jejich života. A to „asistenční srdce“ je vlastně už v každém štěněti, které jde do předvýchovy a je do značné míry právě na předvychovateli, aby ho našel a pomohl mu plně se projevit.

Po celou dobu předvýchovy je ale také třeba vidět cíl. Vidět a vědět, jak má být pes připraven v okamžiku, kdy bude jeho předvýchova končit a kdy pro něj nastane další období, období výcviku. A jednou ta chvíle přijde. Chvíle, které se každý předvychovatel od začátku tak trochu obává. Chvíle, kdy jeho svěřenec, kterého „vypiplal“ od štěněte, od něj odejde.

Loučení bývají těžká, ale žádný předvychovatel se nemusí obávat, že by se mu jeho svěřenec ztratil ze života. Naopak, právě teď je třeba hodně spolupracovat s cvičitelem. Je to proto, aby se maximálně usnadnil přechod psa do zcela nového prostředí. Cvičitel také potřebuje od předvychovatele řadu informací a zkušeností, týkajících se daného psa. Informací, které může nejlépe poskytnout právě předvychovatel, který prožil se psem rok života. Naopak i předvychovatel sám by měl mít zájem na tom, aby znal názor cvičitele na to, jak je pes připraven pro výcvik, co se podařilo více a co méně. To proto, že řada předvychovatelů nakonec zvolí ten

nejlepší lék proti stesku po psovi, nové štěně do předvýchovy. Každý vychovaný a „vypiplaný“ pes je totiž i obrovská osobní zkušenost, kterou může předvychovatel nejlépe zúročit právě v předvýchově dalšího psa. A tak postupně vzniká síť stálých a s každým dalším psem zkušenějších předvychovatelů.

No a kromě toho se samozřejmě předvychovatel může setkat se svými bývalými svěřenci (kteří jsou již ve výcviku nebo „ve službě“) třeba při pravidelných setkáních a konzultacích předvychovatelů, při přezkoušení asistenčních psů nebo podobných akcích. Těch Pomocné tlapy pořádají několik ročně. Další možností pak jsou přímé osobní kontakty mezi klientem a předvychovatel, který právě toho jeho psa rok vychovával. Ale téměř jistě se předvychovatel sejde se „svým“ psem v okamžiku, kdy pes úspěšně složí všechny předepsané zkoušky a bude slavnostně „promován“ na skutečného asistenčního psa. U toho by předvychovatel chybět neměl. Už vzhledem ke své velké zásluze na tom, že takhle krásná chvíle vůbec může nastat.

Opravdu není jednoduché rozhodnutí zavázat se k předvýchově asistenčního psa. Chce to spoustu času, pevné nervy, spoustu informací a také smířit se s tím, že až bude všechno hotové, pes odejde jinam. Odměnou může být snad jen vědomí, že je to pro moc dobrou věc.

Že se kvalitně a zodpovědně odvedená práce předvychovatele po čase zúročí v podobě dobrého a spolehlivého asistenčního psa pro člověka, který takovou pomoc a asistenci nutně potřebuje.

Skutečného psa s asistenčním srdcem. Vždyť nikdy nikdo z nás neví, kdy bude takovou pomoc sám potřebovat.

Všem lidem, kteří se na tuto náročnou cestu předvychovatele vydali nebo teprve vydají, ale v každém případě patří velký dík a uznání...

Za Pomocné tlapy o.p.s. Metelka Ladislav

Pomocné tlapy o.p.s. pořádaly Canisterapeutickou víkendovku

Bohužel je stále nedostatečné množství informací a publikací týkajících se canisterapie, proto Pomocné tlapy o.p.s. uspořádaly ve dnech 15., 16. a 17. 10. 2004 První canisterapeutickou víkendovku v Bezbariérovém domě Exodus v Třemošné u Plzně.

Obsah Víkendovky byl sestaven na základě požadavků otestovaných canisterapeutických týmů. Programem prvního dne byly přednášky, které následovaly po zahájení. Jako první byla zařazena přednáška veterináře MVDr. Karla Böhma z Veterinární Kliniky Vedilab s.r.o. v Plzni, plná zajímavých informací, která vyústila v bohatou diskuzi. Druhé přednášky se ujala Mgr. Marika Papežová ze vzdělávacího centra SVOPAP s.r.o. z Prahy, v které seznámila účastníky s obsahem pořádaných kurzů. Po večeri následovala třetí, poslední přednáška a to s psychologkou Mgr. Ivou Gregorovou. Její náplní bylo seznámení s charakteristikou některých vybraných postižení, s kterými se mohou CT týmy v zařízeních setkat. První den byl ukončen v pozdních večerních hodinách.

Druhý den pokračoval po snídani. Náplní sobotního dopoledne bylo testování psů, CT zkouška psa a psovoda. Všech zúčastněných 14 týmů prospělo. Čas před pauzou na oběd nám zpříjemnila paní Zemanová z Prahy ve svém programu Tanec se psem. Bylo to příjemné zpestření, které určitě všichni rádi přivítali. Odpolední program začal vyhodnocením CT zkoušek a dál pokračoval první částí semináře nazvaný "Předávání zkušeností", kde vystoupila paní ředitelka Gabriela Hirnerová a fyzioterapeutka Michala Mašková ze Speciální MŠ pro děti s více vadami v Berouně. Jejich příspěvek byl pro nás všechny velice zajímavý a v závěru i doplněný o názorné ukázky polohování. Po večeri následovala druhá část semináře. Zde vystoupili

účastníci, kteří se předem přihlásili se svými příspěvky a doplnily je fotografiemi a video-ukázkami. I tento druhý den byl ukončen v pozdních večerních hodinách.

Třetí den Víkendovky tvořily dvě návštěvy do zařízení v Plzni, kam jsme se vydali hned po snídani. První návštěvu jsme uskutečnili v Denním centru pro děti a mládež s postižením "Človíček", Kralovická 35, kde nás tímto zařízením ochotně provázela a seznamoval ředitel Roman Hajšman. Druhá návštěva byla v Ústavu sociální péče pro mentálně postiženou mládež "Nováček", Rabštejnská 29, kde nás také paní ředitelka Pecková provázela tímto zařízením. Zde jsme rádi využili nabídky, vyzkoušet canisterapii v praxi. Rozdělili jsme se do tří skupin, v které pracoval s dětmi otestovaný pes a jeho psovod. V odděleních, kde jsme pracovali, nás jak děti, tak i personál rádi přivítali. Prožili jsme zde při canisterapii hezké chvíle. Děkujeme ředitelům z obou zařízeních, že nás ochotně přivítali, věnovali se nám a měli velkou trpělivost zodpovídat nám naše dotazy. O to si toho více vážíme, že vše se uskutečnilo ve chvílích osobního (nedělního) volna.

Z Plzně jsme se vrátili plni dojmů zpět na oběd do Třemošné. Po něm proběhlo ukončení a zhodnocení Víkendovky . Všechny účastníky dostalo Potvrzení o účasti.

Na závěr bych chtěla poděkovat personálu Bezbariérového domu Exodus v Třemošné u Plzně, a všem kteří se podíleli na programu Víkendovky. Zvláštní poděkování zaslouží účastníci, kteří tvořili "bezva" partu zajímající se o canisterapii. Ještě jednou všem děkuji.

Více informací o canisterapii (CT zkouškách, Canisterapeutické víkendovce, ...) se můžete dozvědět na www.pomocnetlapky.cz .

Vypracovala koordinátorka canisterapie
Mgr. Jana Štercliová

VÍKENDOVKA TROCHU JINAK

Canisterapeutické víkendovky v Třemošné jsem se zúčastnila ze zájmu o toto téma a také proto, abych ji mohla vnímat jako jeden z účastníků a následně potom vyvodit další nápady pro směřování naší práce. V Tlapkách platím za jakéhosi teoretika a také canisterapii vnímám teoreticky. Ale je to právě praxe, o kterou tady jde a proto jsem se přijela podívat se snahou dostat co nejvíce věcných informací od našich týmů. A myslím, že se mi to podařilo, jak během diskusí, tak při společných jídlech a večer ještě při debatě na pokoji.

O to více mne potěšilo, že účastníci seminář opravdu oceňovali, stejně jako kvalitu a spravedlivost zkoušek. Společným jmenovatelem našich rozhovorů byly ovšem žádosti o více informací, metodické zdroje a propracované propagační materiály. To vše chybí nejen našim týmům, ale obecně v celé ČR. Také jsem zaznamenala povzdechy nad tím, že si účastníci z našich obsažných přednášek budou pamatovat jen zlomek a chtěli by informace obdržet také v písemné formě pro pozdější oživení znalostí, které právě získali.

Na závěr semináře jsme měli možnost navštívit dvě zařízení pro postižené děti. Nepochybuji o informačním přínosu, který taková osobní zkušenost prezentuje. Možná významnější se ale jeví emocionální zkušenost, kdy se canisterapeut a jeho pes postaví tváří v tvář lidskému neštěstí a bezmoci. A tady se znovu ukázalo, že canisterapie je spíš o lidech než o psech. Pes je zde skutečným ledoborcem a středobodem, ale je to člověk, který se musí vyrovnat s psychickou zátěží, ujistit se o svých motivacích a vzít zodpovědnost za pravidelnost canisterapeutických návštěv.

Pro některé účastníky byla tato návštěva jasným signálem, že pracovat s mentálně postiženými dětmi nemohou, což ovšem neznamená, že by nemohli pracovat s dětmi v rehabilitačním zařízení nebo například se

seniory. Velký dík proto patří organizátorům i ředitelům zařízení, kteří nám tuto návštěvu umožnili. Do budoucna by bylo výborné, kdybychom měli možnost navštívit různé typy zařízení, aby účastníci měli šanci „najít si to své“. To je ovšem velká zátěž na bedra už tak vytižených organizátorů.

V canisterapii je tedy hodně o čem hovořit a hodně, co by se dalo zlepšit. S týmem dobrovolných překladatelů nyní připravujeme překlad výborné knihy o canisterapii, k jejímuž vydání jsme dostali souhlas přímo od její americké autorky. Jedná se o čistě dobrovolnou práci, takže bych tímto chtěla poděkovat našim překladatelkám, které ji postupně, kapitolu po kapitole dávají dohromady. Slíby jako je tenhle jsou pro mne velkým závazkem, ale přesto chci našim týmům slíbit, že všechno to dobré i zlé, o čem mi během toho víkendu pověděli neprojde bez povšimnutí.

Na závěr bych chtěla velmi poděkovat koordinátorce Janě Štercliové za obětavou práci při organizaci této víkendovky a všem ostatním přednášejícím i organizátorům za obrovský přínos. Možná si ani neuvědomili, že lidé, kteří se tam v pátek večer sešli a seděli na opačných koncích místnosti (dokud nás paní psycholožka nesvolala „do kroužku“), se v neděli při loučení objímali.

Michaela Freeman

Spoluzakladatelka Pomocných tlapek o.p.s.

Rekondiční pobyt, spojený s přetestováním asistenčních psů Pomocných tlapek

„V sobotu 2.10.2004 dopoledne se v Šumperském hypermarketu Hypernova konalo přetestování asistenčních psů obecně prospěšné společnosti Pomocné tlapy“. Co se ale skrývá za touto stručnou informací? A jak takové přetestování vlastně vypadá?

Důležité je především to, že obecně prospěšná společnost Pomocné tlapy, zabývající se výcvikem asistenčních psů pro tělesně postižené, své psy testuje a pravidelně přezkušuje. Naše zákony totiž dosud otázku testování a přezkušování asistenčních psů neřeší, takže podobné testování zdaleka není v ČR samozřejmou věcí.

Navíc Pomocné tlapy testují psy podle těch nejpřísnějších a nejnáročnějších testů, předepsaných americkou asociací Assistance Dogs International a evropskou asociací Assistance Dogs Europe. Jejich psi tedy absolvují stejně náročné testy, jako nejlepší asistenční psi v západní Evropě nebo v USA. Takový přístup k testování je mezi cvičiteli asistenčních psů v ČR naprosto ojedinělý.

Všichni psi Pomocných tlapek jsou takto povinně testováni už před předáním klientovi a pak následně každý rok po celou dobu aktivní služby. Bez úspěšného složení testu nemůže být pes klientovi předán. Platnost každého testu je omezena na 18 měsíců a před uplynutím této doby musí být pes znovu přetestován, jinak by ztratil možnost dále pracovat jako asistenční pes.

A co se vlastně testuje? Stručně vyjádřeno, zkouška simuluje nákup v supermarketu a pobyt v restauraci. Cílem je prověřit chování psa v co nejširším spektru situací, do kterých se může v těchto prostorách dostat. Zkouší se hlavně to, aby pes nebyl při pohybu v prodejně nebezpečný okolí, svému vozíčkáři, ale ani sobě. To vše samozřejmě v žádném umělém prostředí, ale ve skutečném supermarketu a za „plného provozu“. A že sobota dopoledne nepatří mezi období, kdy by byly supermarkety zrovna poloprázdné, to je snad každému jasné.

Během testu zkušební komisaři nejen sledují chování psa, jeho poslušnost a „sehranost“ s vozíčkářem, ale také připraví každému psovi řadu zkušebním řádem předepsaných překvapení. A občas k tomu navíc přidají i

nějaké to překvapení nepovinné. Mezi ta předepsaná patří třeba reakce psa na kolem projíždějící nákupní vozík nebo úlekové reakce, když těsně za psem nečekaně spadne něco na zem. Pes musí ale také prokázat naprosto klidné chování v situaci, kdy k němu přijde cizí dítě a pohladí ho. A to byl trochu problém. Nemělo by totiž smysl testovat to s dítětem, které pes zná a proto se vždy v prodejně hledají dobrovolníci, se kterými se pes nikdy dříve nesetkal. Někdy to ale dalo opravdu dost práce. Mediální antipsi „masáže“ i tady udělaly své...

A ta nepovinná překvapení? Tentokrát vedla trasa těsně kolem regálů s psím krmením a pamlsky a komisaři velice bedlivě sledovali jak budou na tohle „lákadlo“ jednotliví psi reagovat...

Testování ale zdaleka neprobíhalo jen v Hypernově. V hotelu Diana ve Velkých Losinách, kde byli všichni ubytováni, probíhaly další testy. Jeden z nich trval prakticky po celou dobu pobytu. Cvičitelé zde průběžně sledovali chování psů v prostorách hotelu včetně restaurace a také sehnání a spolupráci všech týmů v různých situacích. Pro psy asi nejtvrďší část tohoto testu se však konala v sobotu v poledne, při obědě. Před každého psa byl položen talíř plný krásně vonící svíčkové. Vůně ale byla to jediné, co z ní psi směli „zkonzumovat“. Byl to totiž test reakce na jídlo, kdy si pes bez dovolení nesmí sám vzít ani kousek jídla, které má doslova pod nosem.

Dalším testem pak byl test asistenčních dovedností, ve kterém pes prokazuje právě ty speciální schopnosti dobře a účelně asistovat svému vozičkáři. Testují se nejen jednoduché povely, ale i ty složitější a kombinované, kdy je pes poslán například pro mobil do sousední místnosti, ale dveře jsou zavřené. I v takové situaci si musí umět poradit. Nejprve otevřít dveře, pak v sousední místnosti najít mobil a bezpečně přinést. Doma je to jednodušší, tam pes zná prostředí a ví, kde obvykle mobil bývá. V hotelovém pokoji, kde je všechno

jinak než doma, je to samozřejmě obtížnější. A nakonec test obecné poslušnosti a ovladatelnosti psa, zaměřený především na vykonávání základních povelů, které jsou ale rozhodující pro spolehlivou ovladatelnost psa na veřejnosti.

Psi absolvovali všechny uvedené testy během jediného dne. Každý z testů přitom sám o sobě trval několik desítek minut. Mezi testy musely týmy navíc absolvovat i cestu autem z hotelu Diana ve Velkých Losinách do Hypernovy v Šumperku a zpět, vždy bylo nutné naložit a pak zase vyložit invalidní vozíky. Pořád se tedy něco dělo, psi při tom všem ale stále museli správně reagovat a museli být naprosto soustředění na plnění svých povinností. To lze považovat za další součást celkového přetestování, vyzkoušet schopnost psů dlouhodobě se soustředit, rychle zregenerovat své síly (zejména psychické) v krátkých přestávkách mezi jednotlivými testy a otestovat výkon celého asistenčního týmu (vozičkáře i psa) „při zátěži“. Není tedy divu, že večer byli všichni (tj. psi, vozičkáři i zkušební komisaři) opravdu dost „utahaní“. Byla to docela „zabíračka“ pro všechny...

A jak to všechno dopadlo? Především bylo jasné vidět, že psi Pomocných tlapek do obchodů pravidelně a často chodí. Test v Hypernově nepředstavoval pro nikoho z nich žádný velký problém. Psi i klienti ho zvládli s přehledem. Někteří to snad ani nebrali jako zkoušku a i pod bedlivým dohledem komisařů si během testu stihli úplně normálně nakoupit. Při testu asistenčních dovedností se pak ukázalo, že psi si velice dobře pamatují i povely, které běžně nepotřebují. Klienti totiž zpravidla tyto povely občas procvičují, nikdy nikdo totiž předem neví, kdy se mu to může hodit. A poslušnost? Znovu se ukázalo, že asistenčního psa bývá těžší dostat od sebe než k sobě a že tito psi se jen neradi vzdalují od toho svého člověka i v situaci, kdy dostanou „volno“...

Všichni testovaní asistenční psi Pomocných tlapek prokázali nejen to, že jsou na svou práci výborně

přípravě a vycvičení a že se svými vozičkáři vytvořili velice dobře a účelně spolupracující týmy, ale i to, že se umí správně chovat, jsou v dobré fyzické i psychické kondici a nic tedy nebrání tomu, aby dál pomáhali těm, kteří jejich pomoc a asistenci potřebují. Byl to prostě víkend ve znamení klidných, pohodových, přátelských a moc šikovných psů...

Možná se teď zeptáte - proč to všechno? K čemu je to dobré? Pochopitelně především pro kontrolu a zajištění maximální bezpečnosti okolí, vozičkáře i psa při jejich pohybu a práci na veřejnosti. To je dost citlivá záležitost zejména v dnešní době, kdy některé výpady proti psům už ani nerozlišují psy vycvičené a ovladatelné od nevytváčených a neovladatelných a často jsou mířeny zcela obecně, proti všem psům.

Většina držitelů asistenčních psů se terčem podobných výpadů už stala. Je třeba, aby si i ti nejzarytější odpůrci psů uvědomili, že v případě asistenčních psů mají co dělat se psem velice pečlivě vychovaným, vycvičeným, pravidelně sledovaným a testovaným. Asistenční psi potřebují především klid a podmínky pro svou práci a nechtějí být žádným způsobem zatahováni do sporů mezi nekritickými „pejskomily“ a dogmatickými „antipsy“. A dalším důvodem je samozřejmě to, aby logo Pomocných tlapek, které nosí psi na vestičce, nebylo jen logem společnosti, která psa vycvičila, ale také známkou a zárukou té nejvyšší kvality.

Až tedy potkáte na veřejnosti asistenčního psa s logem Pomocných tlapek na vestičce, pak máte jistotu, že pes byl (a pravidelně každoročně je) testován podle těch nejnáročnějších testů a že v nich prokázal nejen své asistenční dovednosti, ale také poslušnost, ovladatelnost, vyrovnanou povahu a schopnost bezpečného pohybu na veřejnosti i v těch nejnáročnějších situacích a prostředích.

Naše velké poděkování patří hypermarketu Hypernova v Šumperku, za vynikající prostředí a velice vstřícný

přístup k přetestování asistenčních psů Pomocných tlapek v prostorách hypermarketu.

Ladislav Metelka

Zdravíme ... tady Jana a Eimy Z Ostravy!

Tato zpráva je pro všechny co mají příjemné i nepříjemné zkušenosti s přístupem asistenčního pejska do budov. Už 3 rokem se chystáme do lázní Klimkovic. Klimkovice se nachází 20 km od Ostravy. Musím říct, že jsme tam ještě asistenčního pejska nepotkali. Tak jsme se rozhodli to změnit a s Eimy je navštívit. Samozřejmě hned v úvodu nám řekli, že „tady pejsci nesmí“, ale my se nenechali odbýt a zavolali si zástupkyni ředitele. Mimochodem velice příjemná paní, která miluje pejsky a Eimy si ji hned získala. Bohužel, když mám jako doprovod manžela, tak asistenční pejsek neplní svůj účel a tak dále... Nakonec po dlouhém přemlouvání a vysvětlování paní zástupkyně přislíbila, že se poradí s ředitelem a telefonicky se nám ozve. A za 2 dny zavolala, že teda Eimy může s námi, ale za podmínek, že pokud něco zničí nebo bude štěkat musí pryč. To se samozřejmě nestane, protože Eimy je inteligentní stvoření a ví co se sluší. Měla jsem obrovskou radost, protože naše společnost konečně musí pochopit co znamená asistenční pes, že to není jen „pes“ !!!

Tímto chci poděkovat Klimkovicím, že nám dala šanci ukázat, že to funguje!!!

Hlavně se nenechat odbýt a bojovat !!! Zdravíme všechny.

Pac a pusu Jana a EIMY

NEJKRÁSNEJŠÍ & NEJMILEJŠÍ SLUNÍČKO na světě

Máme tady už konec zří, pomalu přichází podzim. Od mého prvního vyprávění, o psí kamarádce Ebi, která je nejenom mým asistenčním pejskem, ale také „lékařem“, uplynul nějaký čas. To už určitě někteří z Vás dobře vědí

z prvního vyprávění.

Zajímá Vás, jak se náš společný život vyvinul za posledních několik měsíců, co se změnilo? Pak mám pro Vás všechny jedno řešení. Začtete se do dnešního příběhu a vydržte až do konce, dozvíte se o nás spoustu nového.

Přes léto se Ebinka naprosto zdokonalila v tom, co již uměla. A také jsme spolu zažili spoustu senzačních zážitků a příhod.

Před koncem divadelní sezóny jsme spolu navštívili divadelní přestavení, které bylo zároveň natáčeno pro televizi. Šlo o zábavný pořad „Nikdo není dokonalý“. Při divadelních představeních sedávám s Ebinkou v lóži. Přestože v den zmíněného představení, byla Ebinka v divadle už po několikáté, jakoby věděla, že se dnes jedná o něco trošičku jiného, než jindy. Chtěla se soutěže také zúčastnit, a tak se předními tlapkami opřela o „parapet“ lóže, aby na účinkující herce dobře viděla.

Další z krásných příhod s Ebi, jsem zažila spolu se svou kamarádkou Gábinou. Všichni tři jsme šli do pizzerie, kde se scházíme téměř pravidelně. Než jsme stačili cokoli říct, nebo udělat, už Ebince přinesli misku s vodou, tak to probíhá skoro ve všech restauracích, kam s Ebi přijdeme. Příhoda, která se nám v pizzerii o pár minut později, troufám si říct, pobavila všechny zúčastněné. Když nám číšník donesl jídlo, zeptal se mě:

„Můžu dát pejskovi šunku?“ Řekla jsem mu, že to NEMŮŽE udělat.

Ebinka se v průběhu minulých měsíců naučila i další nové věci, a tím mě velmi mile překvapila. To ostatně dělá každý den. Na povel: „Přiveď Kubíka.“ (Kubík je můj brácha Jakub), vyběhne po schodech nahoru do Kubova pokoje a on spolu s Ebinkou přijde ke mně. A i když od září začal Kuba studovat na vysoké škole, a já jsem si myslela, že s tímhle povellem bude dost problém, protože Kuba nebude ve svém pokoji. Ebinka mi nedávno

ukázala, že se obávám zbytečně. Na stejný povel přivede toho, kdo právě v jeho pokoji je. Nejčastěji Kubíkovo přítelkyni Andreu, kterou má Ebinka moc ráda. Stejně tak má Andrejka ráda Ebinku.

Další novou věcí, kterou se Ebi naučila, je zapnutí PC, na povel: „Zmáčkni počítač.“ Došlo k tomu jednoho dne, když mě bolela záda a nemohla jsem se shýbnout, abych si ho mohla zapnout sama, tak Ebinka přišla a pomohla mi s tím. Dneska už Ebinka zapíná počítač automaticky.

Díky Ebince mám i nové přátele.

Jednoho dne mi poslal textovou zprávu jeden mladý muž z Mostu. Napsal mi, jestli bychom se nemohli setkat, že by mě a Ebinku moc rád poznal. Domluvili jsme si schůzku u mě doma. Když ke mně přišel, povídali jsme si o tom, co vše takový pes dokáže, a co je potřeba k získání asistenčního psa. Také je na invalidním vozíku. Ebinka mu sama dobrovolně ukázala, co umí. Jarda se stal mým i Ebinčiným dobrým přítelem.

Járo, obě Ti za krásné přátelství MOC DĚKUJEME !

Na dnešní poslední příhodě bych chtěla ukázat, jak moc je Ebinka trpělivá. Jednou jsem byla Ebinkou sama venku a porouchalo se mi přední kolo u elektrického vozíku, vozík se hůř ovládá, tak jsme museli jít hodně opatrně a pomalu domů. Ebinka poznala, že něco není, tak jak by mělo být.

Ebinka je to nejkrásnější & nejmilejší sluníčko na světě.
Od 8. října maturuji na VŠ v Teplicích a Ebinka samozřejmě se mnou, jak nám to půjde se dozvíte v našem příštím příběhu.

Tak ať se Vám líbí ten dnešní!

Daniela Machová & Ebinka

[Ebi – asistenční pes \(Lidé a vztahy\)](#)

Před pár dny jsem napsala kamarádce, jestli můžu přijít na kafe. Dostala jsem kladnou odpověď, tak jsem se druhý den ráno sbalila a vyrazila na návštěvu. Bylo to

poprvé, co jsem ji měla vidět od doby gymnaziálních dní. Kontakt jsme udržovaly výhradně přes e-maily... Dostala pejska, tak jsem na něj byla zvědavá, a o prázdninách je spousta času na návštěvy lidí, na které přes rok jaksi ten čas nevystačí. Cestu jsem sice neznala, ale díky přesnému popisu jsem se dostala na místo bydliště kamarádky Daniely bez problémů. Zrovna přijela s rodiči autem domů. Nevyskočila z auta a nešla mi naproti, protože její nohy jí od malinka nahrazuje invalidní vozík. Místo toho ji důstojně zastoupil její nový psí společník jménem Ebi, kterého získala od obecně prospěšné společnosti Pomocné tlapky o.p.s., která si klade za cíl chovat, cvičit a předávat asistenční psy zdravotně postiženým spoluobčanům. Neznala mě a první co udělala bylo, že vyskočila na zadní a přední tlapky mi dala na ramena. (Nutno říci, že já se svým metrem sto padesát jsem byla vyšší jen o pár centimetrů.) Později při kávě jsem se dozvěděla, že jsem byla prvním cizím člověkem, na kterého krásná krémová labradorka neštěkala ještě když byl za brankou. Fascinovalo mě, kolik jsem toho mohla vidět ze soužití handicapovaného člověka a jeho asistenčního psa. Dvouletá labradorka Ebi umí svléknout svoji majitelku, umí jí otevřít i zavřít dveře, zapnout počítač, zvednout ze země věci, ať už knížku nebo třeba drobné mince či disketu do PC. Ani pro jídlo do ledničky Daniela nemusí, i s tím jí Ebi pomáhá a nosí jak jídlo, tak i pití. Ebinka mě očividně vzala na milost, protože mně, jako první cizí osobě, přinesla plyšáka z válečky, což mi učinilo velkou radost. Jestli to bylo mojí výškou, že si změřila, že sem stejně vysoká jako ona, když stojí na zadních, to nevím, ale stejně to bylo fajn. Zítra mě zas čeká návštěva u Daniely a jejího psího miláčka a nejlepšího kamaráda Ebinky, a už se na ni moc těším.

Je skvělé vidět, kolik chuti do života může dát postiženému člověku pes. O to víc, když Daniela se psy vždycky bála. Člověka to donutí zamyslet se nad tím, na

co si stěžuje a co mu "chybí", pokud vidí člověka na vozíčku s takovou chutí a elánem do života ...

EMA a já !

volné pokračování čl. První setkání s překrásnou fenkou EMOU

konečně nadešel čas a my jsme 23.6.2004 přijeli do Třemošné, kam nám přivezli naši černou slečnu. Z počátku jsme se ale museli skamarádit a pak došlo na secvičování. Něco šlo samo, a naopak některé věci byly těžké, jak pro Emu, tak pro mě. Musel jsem se naučit spousta povelů v psí řeči a bylo na Emče, aby vše správně pochopila a akceptovala.

Ze začátku to moc nešlo, ale brzy jsme si na sebe zvykli. Ema pochopila, že má nového pánička a já tím získal oddanou kamarádku, společnici, hlavně skvělého pomocníka a psí slečnu, bez které si již život nedovedu představit.

Dne 26.6.2004 jsme úspěšně složili zkoušku přístupu do veřejných prostor v Plzeňském Tescu. Ema vše zvládla a nevezala si ani nabízený voňavý řízek, což bylo součástí testování. Dostali jsme průkaz asistenčního týmu AP23 a nic nebránilo tomu abychom si Emu odvezli. A tak jsme dorazili domů, kde si hned Ema vše proběhla a očichala. S naším kocourem se již znali, protože byl s námi v Třemošné, tak nebyl žádný problém. Po nějaké době se také skamarádili a nyní doma jeden druhého hlídá. Dostávají společně najíst a v létě si hrají na terase, tedy když má Ema volno. Všude s námi jezdí, ale vždy se těší domů, táhne mě od auta ke dveřím a radostně poskakuje.

Začátkem října jsme s Emou jeli do hotelu Diana ve Velkých Losinách, kde proběhla rekondice spojená s opětným přetestováním nejen našeho týmu. Tou dobou jsme už měli vše perfektně nacvičené a tak nás nic nepřekvapilo. Šumperskou Hypernovou a namátkovou zkouškou přístupu jsme prošli bez nejmenšího zaváhání.

Pak následovalo testování v interiéru na hotelu, jako podávání všeho spadlého na zem, podání zvonícího telefonu, otevření dveří... a všeho co Ema umí.

Po celý víkend byly všechny týmy sledování vedením Pomocných tlapek, aby se ujistili, že jsou jejich pejsci dobře připraveni pomáhat a jsou v těch správných „rukou“. Pak přišel večírek na rozloučenou a všichni se shodli na tom, že byl víkend velkým přínosem a společné setkání týmů, mělo velký smysl. Vyměnili jsme si zkušenosti, probrali problémy a hlavně jsme se mezi sebou seznámili.

Prožili jsme překrásný víkend v nádherném podhůří Jeseníků.

Děkujeme Pomocným tlapkám.

Ema a Karel Bartáček

Pomocné tlapky o.p.s. - Plnými členy ADEu

Ve dnech 22.-24.10.2004 se v Belgickém přímořském městečku Westende konala konference ADEu (Assistance Dogs Europe). Cílem ADEu je sdružovat organizace cvičící na nejvyšší úrovni speciální psy pomáhající postiženým spoluobčanům (vodící, asistenční, slyšící, canisterapeutické). ADEu dohlíží na etické zacházení se psy, klienty, na správnou metodiku výcviku, péči o klienty před předáním speciálního psa a především po předání psa. Členských organizací ADEu je v současné době 28 a Tlapky jsou první a zatím jedinou organizací ze střední a východní Evropy s plným členstvím v ADEu! Provizorní členství mají organizace po tak dlouhou dobu, pokud se jim nepodaří splnit všechny náročné podmínky ADEu. Pomocné tlapky o.p.s. obdrželi rovnou plné členství bez nutnosti provizorního díky kvalitě poskytovaných služeb svým klientům od jejího vzniku v roce 2001. Plné členství je pro nás tedy velkou radostí, ale i závazkem k pokračování v našich snahách o zavedení a dodržování kvalitativních standardů.

KUBA píše z předvýchovy

sedím u počítače a jsem smutný jako štěně, kterému právě sebrali všechny hračky a ještě ho nutí vyzpovídat se ze svých hříchů. To všechno prý proto, abych nedopadl jako CHitta. Ach jo. Ty hračky snad ještě oželím, je spousta jiných věcí, které se dají okusovat, nosit, žužlat... Ale ty hříchy! Jenže mám Marťu za zádama, takže musím psát. Tak teda ten řízek na škole v přírodě jsem musel shltnout, protože s ním Ája mrskla na zem, že ho jíst nebude. A jídlo se nesmí zahazovat. Je to kamarádka, tak jsem chtěl pro ní zahladit stopy. To červený vodítko po CHittě jsem překousal proto, že jsem kluk a chtěl jsem modrý. Asi jsem to udělal dobře, protože už ho mám. Tu mandarinku po koberci jsem nerozpatlal schválně. Já myslel, že si Jirka bere do práce míček, a jak mu chodím kontrolovat batůžek, jestli si nebere do práce hračky, našel jsem to. Hrozně jsem se na něj rozzlobil a ten míček mu vyndal. A on byl tak krásně sladký... Tu ohromnou loužičku v koupelně udělal Pepa. Jenže to svedl na mě a oni víc dají na obyčejného papouška, než na rozumný štěně.

To nepochopím. Já přece dělám loužičky všude jinde, tak proč si myslí, že i ta v koupelně musela být moje? No a teď o včerejšku ...

Byl jsem ve škole, Marťa mě dala ven a pak jsem šel na návštěvu k autistům. Do toho přijela televize natáčet. No a já, jak jsem si vzorně hrál s dětmi, tak jsem se ... no ... pokakal. Na koberec. To ti byl najednou fofr! Za Marťou pro hadr, do koupelny pro toaleták, otevřít okno, do skříně pro voňavé Pronto a všechno to postříkat, zavřít štěně do bedničky... No, televize vstoupila a paní zástupkyně povídá (stála u toho na tom fleku): "Tuto třídu si natočte, tady mají vždy vzorně uklizeno." "A voňavo," doplnil ji pan kameraman.

Tak to natočili, nikdo nic nepoznal, Marťa měla radost, tak jsem si oddechl. A když televize odešla ze školy, šla Marťa to hovínko vyhodit. A jak otevřela dveře, vstoupila

přímo do záběru. Se smradlavým pytlíkem v ruce. Oni si ještě natáčeli školu zvenku. A pak kdo dělá ostudu.

Tak ahoj, já jdu domů najít něco místo uzlíku a kocourka (mám tajný tip na polštářek a budík, ale pssst). Na slezinu s vámi se těším, bral bych i jatýrka nebo ledvinky, je mi to jedno, já baštím všechno.

Pac a pusu, moudrý a krásný Kuba z Bohyně lovu

[Bezbariérová linka důvěry na Internetu](#)

Člověk si na ní pod přezdívkou může chatovou formou povídat s pracovníkem Linky důvěry, svěřit se mu se svými těžkostmi nebo i probrat možná řešení své svízelné situace.

www.internetporadna.cz

[Pomůcky pro výcvik](#)

Už od svého založení v roce 2001 propagují Pomocné tlapky myšlenku mezinárodní spolupráce na poli výcviku asistenčních psů a také dodržování co možná nejvyšších kvalitativních standardů. Na této stránce bychom se s Vámi chtěli podělit o jeden z našich úspěchů v tomto směru.

Kvalita a také etika výcviku se zakládá na upřímné snaze o to nejlepší a to i když musíme změnit zaběhlé zvyklosti. Jedním z velkých úkolů v tomto směru je získání a používání výcvikových pomůcek, které jsou účinné, ale zároveň šetrné vůči psům a praktické pro nás a naše klienty.

Měli jsme proto velkou radost, když jsme se během mezinárodní konference v Belgii setkali s panem Dr. Rogerem Mugfordem, vynálezcem (dá-li se to tak říci) psích ohlávek Halti, které už nějakou dobu úspěšně používáme. Ohlávky Halti brilantně řeší problém přílišného stahování krku u temperamentních nebo problémových psů, kteří "táhnou" za vodítko. Mnozí majitelé takových psů řeší situaci ostnatým obojkem,

nejeden pes přišel přílišným stažením krku o hlasivky. Toto se samozřejmě týká problematických psů, bojových plemen apod. Nicméně ohlávka je příjemnějším a bezpečnějším řešením pro jakéhokoli psa - i toho nejmenšího domácího mazlíčka. Pro naše účely jí používáme ve výcvikové fázi a potom zejména u našich dětských klientů, nebo lidí se slabším uchopem. Při použití ohlávky stačí skutečně jemné zatahání, aby pes zaregistroval Váš povel, změnu směru chůze apod. Ohlávky Halti jsou také ideální pro snadné a bezpečné vedení psa vedle dětského kočárku nebo, jako u nás, podél invalidního vozíku.

[Zákonná úprava práv asistenčních psů v ČR](#)

- stav k 30.11.2004:

Vstup do konzumační části provozovny (restaurace):

Vyhláška 137/2004 Sb. „O hygienických požadavcích na stravovací služby a o zásadách osobní a provozní hygieny při činnostech epidemiologicky závažných“, §49, odst. h):

„Vstupovat do konzumační části provozovny může vodící pes, doprovázející nevidomou osobu a pes speciálně vycvičený pro doprovod osoby s těžkým zdravotním postižením. Vstup ostatních zvířat do konzumační místnosti provozovny, která poskytuje služby v rámci hostinské živnosti, je možný jen se souhlasem provozovatele.“

Vstup do prodejen potravin:

Vyhláška 347/2002 Sb. „O hygienických požadavcích na prodej potravin a rozsah vybavení prodejny podle sortimentu prodávaných potravin“, §10, odst.5:

„Vstup vodícího psa doprovázejícího nevidomou osobu a asistenčního psa doprovázejícího osobu s těžkým zdravotním postižením do prodejního prostoru se povoluje. Přítomnost jiných zvířat se zakazuje.“

Místní poplatek ze psů:

Zákon 229/2003 Sb. kterým se mění zákon č. 565/1990 Sb. „O místních poplatcích“, §2, odst.2:

„Od poplatků ze psů je osvobozen držitel psa, kterým je osoba nevidomá, bezmocná a osoba s těžkým zdravotním postižením, které byl přiznán III. Stupeň mimořádných výhod podle zvláštního právního předpisu, osoba provádějící výcvik psů určených k doprovodu těchto osob, osoba provozující útulek zřízený obcí pro ztracené nebo opuštěné psy nebo osoba, které stanoví povinnost držení a používání psa zvláštní právní předpis.“

Pomocné tlapy o.p.s. a grantové úspěchy

V letošním roce naše obecně prospěšná společnost žádala o finanční podporu našich projektů u tří nadací významných firem na ČR.

Od Fondu pomoci firmy Siemens a.s. jsme obdrželi částku 150 000,- Kč na nákup asistenčního psa pro dospělého klienta. První polovinu výcviku má za sebou černá labradorka Cher, která zůstane v západočeském kraji. Fenku vychovávala naše dlouholetá spolupracovnice paní Alena Kolegarová.

U Nadace Duhová energie jsme žádali o podporu projektu výcviku asistenčního psa pro postižené dítě. Od nadace Duhová energie jsme obdrželi částku 99000,- Kč na výcvik fenky Irči. Černá labradorka byla vychovávána u manželů Medkových z Černilova, kterým se adopce štěňátka zalíbila natolik, že již doma opečovávají černou dračici Laru.

U Nadace Eurotel jsme podávali žádost o podporu projektu pro Prahu hl. m. v nízkorozpočtových projektech. Začátkem listopadu jsme se na vyhlášení výsledků grantového řízení dozvěděli fantastickou novinku, že na výcvik asistenčního psa pro Jakuba naše společnost obdržela 100 000,- Kč. Pro Jakuba bude cvičen pes Inzulín, který strávil rok v Hradci Králové u manželů

Majerových, kteří již vychovávali např. pesjka Falca pro Lucku Faldusovou.

Poděkování pro stálé přispěvatele, kteří zasílají pravidelně každý měsíc na náš účet od 30 - 1000 Kč

Bartošová Jaroslava, MUDr. Bártík Daniel, Bartušková Marie, Bělková Barbora, Bouchalová Hana, Bulawa Martin, Bursíková Miloslava, Černeková Dagmar, Domecká Ivana, Dvořák Miroslav, Dvořák Jaroslav, Ebertová Martina, Fenglová Romana, Fengl Radim, Fric Jaroslav, Ing. Haša Petr, MUDr. Hranička Pavel, Ing. Hrudka Karel, Chámová Andrea, Gogová Radana, Jasová Michaela JUDr., Kaslová Zuzana, Klemtová Eva, Křížová Valentina, Koláčková Alena, Krahulová Pavlína, Kuchařík Lubomír, Liška Luděk, Mach Jakub, Majer David, Ing. Metelka Ladislav, Navrátil Lubomír, Nemocnice Jihlava, Pekárková Martina, Pechrová Radka, Princ Jiří, Procházka Josef, Prymus Jiří, Pumer Robert, Reindl Zdeněk, Remsová Michaela, Röschová Jaroslava, Salanská Petra, Samková Radka, Skotnicová Lucie, Slamová Alena, Suchá Tamara, Šimůnková Miroslava, Špecián Miroslav, Vomáčková Ivana, ZŠ Červený vrch

Přispěvatelé formou jednorázového příspěvku

Bolková Hana, rodina Budková, Dedková Michaela, Dohnalová Petra, Hajná Alena, Hamliš Dalibor Ing., Hrabovský Břetislav, Charvátová Lucie, Javornická K., Jelínek Aleš, Mgr. Karlová Šárka, Ing. Kirth Pavel, Koller Filip, Ing. Křivská Jana, Majnek Josef, Matocha Roman, Munich Radek, Nepovimová Blanka, Novák Petr, Pětivoký Martin, Posád zděněk-akce Hafík, Grisoft s.r.o., Liberdová Sára, Pustějovská Šárka, Roesefel Stanislav, Vášová Michaela, pan Vajnar, Vasek Otakar, Pražáková Věra, Suchá Helena, Stencl Jiří, Šťastná Marie, Kubová Kateřina, paní Weisová, Watzkeová Tereza

**Komu vděčíme za podporu, za to, že můžeme
plnit přání našich klientů?
Zde jsou ti, kterým patří velké a upřímné
DĚKUJEME!**

MPSV ČR, Vas v.o.s., Nadace VIZE 97, Nadace Altego Falco, Siemens-nadace, Lokel s.r.o., V+K Invest s.r.o., Onestep s.r.o., Nadace Altego Viky, UMO 3, Kooperativa poj. a.s., Feron a.s., CARS BAD s.r.o., Etigraf s.r.o., Nescar s.r.o., ZČP a.s., Chance a.s., Karlovarský porcelán a.s., Město Plzeň, Ing. Černík Jiří, Ing. Kořínek Karel, Šesták Jan a Adéla, AST Česká stavební, Lear Corporation, Město Rokycany, MIVOKOR s.r.o., K+B Elektrotechnik Plzeň, Čepelík Slavomír, ČS stavební, BOS org. s.r.o., Jánský Vladislav, město Starý Plzenec, Lovochemie a.s., MUDr. Valášková Marcela, Gottvald Jaroslav, Fuková Jiřina, Barentz s.r.o., MUDr. Ulmanová Zdena, MUDr. Ulman Jiří, Golfové hřiště Karlovy Vary, Phdr. Sehnalová Vlasta, Pakosta Jaroslav Brno, Baron obchod, Palestra, manželé Korábovi, Fifty-fifty s.r.o.

Hmotné Dary

Obchodní dům Tesco Plzeň, ARET - Fryč Zdeněk
Fornetti Radek Herman, Vavříčka Jaroslav,
Net Kralovice spo. S.r.o.

Omlouváme se, jestli Vaše jméno není uvedeno správně, na výpisech z účtu není vždy uvedeno správně, je nám líto, že nevíme kam můžeme poslat poděkování. Pokud máte zájem, zašlete nám kontakt na náš email, nebo sídlo společnosti, rádi Vám zašleme jako poděkování pozvánku na promoci psů, nebo Vánoční přání!

**Děkujeme těm, které přesvědčila naše práce,
že můžeme pomáhat!**

Dovolte, abychom Vám všem, sponzorům,
dárcům, předvychovatelům, fandům a
dobrovolníkům poděkovali!
Velice si vážíme Vaší pomoci. **Děkujeme!!**

doporučujeme navštívit www.baron.cz

Najdete tam spoustu zajímavých věcí pro Vaše 4nohé přátele. Nákupem v tomto internetovém obchodě přispíváte na konto Pomocných tlapek.

My tři bratři teď jdeme k vám,
plnou misku vinšujem nám.

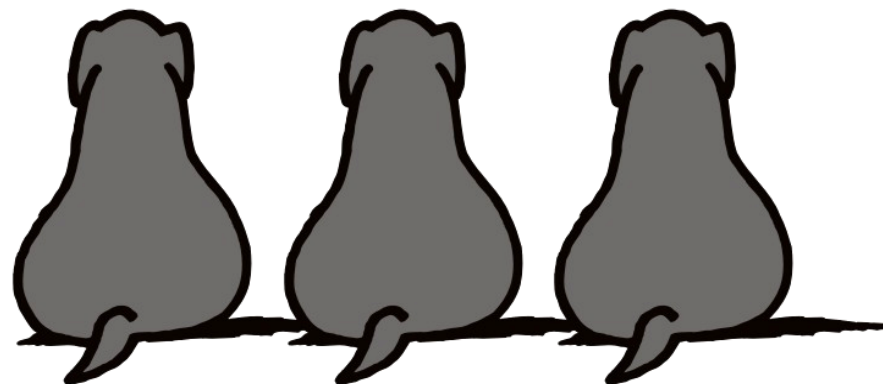
Co vy černí stojíte vzadu,
uprostřed i tuhle vpředu.

Plnou misku, spoustu masa,
labradorů jsme čistá rasa.

A my černý vystopujem
každé sousto vylizujem.

Zdaleka je cesta naše,
připravte nám mísu kaše.

My tři bratři labradoři
přejem sobě, ať se daří.

Přejeme Vám šťastný Nový rok!

Pomocné tlapy, o.p.s, Kratochvílova 1073, 332 02 Starý Plzenec
www.pomocnetlapky.cz

Pomocné tlapky o.p.s. jsou neziskovou organizací jejíž činnost je financována pomocí peněžitých, nebo i věcných darů od jednotlivců, firem, společností, nadací, občanských sdružení a částečně formou dotací od státu.

Abychom mohli pokračovat ve své práci, potřebujeme i Vaši pomoc!

Vaše dary jsou odečitatelné z daní ve smyslu zákona č. 248/95 Sb. o obecně prospěšných společnostech.

Příspěvky můžete posílat na účet Pomocných tlapek o.p.s. číslo: 78-36 11 44 02 87 / 0100

vedený u Komerční banky , Jiráskova 482/II. Rokycany

**Hledáme: -dobrovolníky pro předvýchovu štěňat
-překladatelé z anglického do českého
-jazyka**

Sídlo společnosti: Pomocné tlapky o.p.s.

332 02 Starý Plzenec 1073

IČO: 26 32 26 41 DIČ: 140-26 32 26 41

Společnost vedena v OR KS v Plzni odd. O, vl.44

Na Vaše dotazy rádi odpovíme:

Paní Hana Pirnerová (žádosti o psa, koordinace předvýchovy, sponzorování, administrativa)

Telefon: +420 724 007779

e-mail: pirnerova@volny.cz

Manželé Olga a Jiří Tomášů (výcvik asistenčních psů, canisterapie)

Telefon: +420724 795 589

www.pomocnetlapky.cz

Šéfredaktor: Karel Bartáček Autor textu: Hana Pirnerová, Ing. Láďa Metelka, Mgr.Jana Štercliová, Miša Freeman, Daniela Machová, Karel Bartáček, Martina Jungerová

Ilustrace: Pavel Beneš

[příspěvky, náměty zasílejte na bartacek@seznam.cz](mailto:bartacek@seznam.cz)

registrační číslo MK ČR 15601